

skrevne Frist af 3 Aar fra Patentets Udstedelse, er iværksat her i Riget i passende Omfang, ligesom det er paalagt ham, hvis han ønsker denne Frist forlænget, at indgive en af Grunde ledsaget Ansøgning herom. For at enhver deri interesseret kan faa Lejlighed til at fremsætte Begæring om Licens, er det paabudt, at der i denne Anledning af Patentkommissionen skal udstedes en offentlig Bekendtgørelse. Hvis ingen melder sig efter denne, er der en høj Grad af Sandsynlighed for, at ingen berettigede Interesser trædes for nær ved, at der bevilges en Forlængelse af Fristen for 3 Aar ad Gangen, hvilken Forlængelse dog under særlige Omstændigheder kan gøres kortere, hvis Patentkommissionen finder Anledning hertil (jfr. Ordene „højest 3 Aar“). Undlader Patenthaveren at indgive den omtalte Ansøgning, kan han ikke senere erholde Fristforlængelse, men enhver deri interesseret kan ifølge Bestemmelsen i Paragraffens 4. Stk. paa et hvilket som helst Tidspunkt, efter at de første 3 Aar er forløbet, gøre Krav paa Licens efter de i Paragraffens 2. Stk. foreskrevne Regler. Den samme Retsfølge indtræder ifølge Paragraffens 4. Stk., hvis Patentkommissionen afslaar Ansøgningen om Fristforlængelse.

Stillingen bliver saaledes en lignende som den i Oversigten over den engelske Patentlovs Forskrifter omtalte, naar Registratør har forsynet Patentet med Paategningen »license of right».

Hvad angaar Ordningen i de fremmede Lande, hvor Tvangslicens-Systemet er indført, følges forskellige Fremgangsmaader. Nogle Steder er Afgørelsen henlagt til Domstolene, saaledes i *Sverige*, *Finland*, *Schweiz* og *Tyskland*. Andre Steder, dog med visse indbyrdes Afvigelser i Detaljerne, har man givet Registreringsmyndigheden den afgørende Kompetence eller tildelt den Hvervet som Mægling-Institution. Dette sidste er Tilfældet i *Spanien*, hvor Patenthaveren under Trusel om Patentets Bortfald er pligtig at tilbyde Licenser, der ordnes ved Mellekomst af Registratør, medens Vederlaget fastsættes ved sagkyndigt Skøn. I *England* har Registratør, dog under Rekurs til Domstolene, en udstrakt Myndighed til baade at tildele Licens og fastsætte Betingelserne herfor samt eventuelt erklære Patentet for bortfaldet. I *Norge* afgør Patentstyrets anden Afdeling, hvorvidt Betingelserne for at faa Licens foreligger, medens Vederlaget og Betalingsmaaden fastsættes ved sagkyndigt Skøn. Den Afgørelse, Styrets anden Af-

deling har truffet, staar under Appel til Domstolene, dog kun for saa vidt angaar Spørgsmaalet om den Forstaaelse af Loven, der ligger til Grund for Afgørelsen. I *Canada* afgør Registratør Spørgsmaal om Licens, men kan i det enkelte Tilfælde henkyde Sagen til Retten. I *Japan* fastsætter Patentdirektøren Størrelsen af Licensafgiften under Appel til Domstolene. I *Østrig*, hvor Licens kan tildeles, naar en offentlig Interesse kræver det, har Patentkommissionen en udstrakt Myndighed med Hensyn til Afgørelsen af alle de Spørgsmaal, der kan opstaa, men skal indhente de kompetente Ministeriers Udtalelser angaaende Tilstedeværelsen af en offentlig Interesse. En særlig Patentdomstol er indrettet som en Appellinstans vedrørende Spørgsmaal om Patenters Annullation.

Som det ses af ovenstaaende, kan der i Udlandet ikke siges at herske nogen overensstemmende Opfattelse af, hvilken Fremgangsmaade der maa anses for den mest formaalstjenlige ved Ordningen af Tvangslicens-Spørgsmaalet. Under disse Omstændigheder er det fundet mest praktisk her i Landet at henlægge disse Sager til Patentkommissionen, dels fordi de almindelige Domstole, der ikke har de nødvendige saglige Forudsætninger for paa egen Haand at kunne træffe en Afgørelse, alligevel maatte høre Patentkommissionens eller lignende tekniske Autoriteters Mening, dels fordi Patentkommissionen, hvis den i det enkelte Tilfælde maatte savne en særlig industriel eller kommerciel Indsigt, har Myndighed i Henhold til Patentlovens § 9 til at tilkalde andre sagkyndige til at deltage i Sagens Behandling og Afgørelse, og saaledes under alle Forhold vil være i Stand til at staa rustet med den fulde saglige Kompetence. Endelig bemærkes, at Patentkommissionen allerede efter den nugældende Ret, jfr. Patentlovens § 23 Nr. 4, er kompetent til at udøve Skøn af samme eller lignende Art som det her omhandlede, nemlig for saa vidt angaar de Fristforlængelser i Anledning af Ikke-Udøvelsen af Patentet, der i Henhold til nævnte Lovbestemmelse kan bevilges. Det drejer sig her om Skøn over, hvorvidt Omstændigheder, der ikke kan tilregnes Patenthaveren, har foreligget og hindret Udøvelsen, samt Skøn over, om de med den patenterede Genstands Forfærdigelse forbundne Omkostninger ikke staar i rimeligt Forhold til det indenlandske Forbrug, altsaa i Virkeligheden Opgaver af ganske samme Karakter, som ved nærværende Bestemmelse er paalagt Patentkommissionen.